

Helen Rolfe

Zomer in Huize
Vergeet-me-niet

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Voor mijn familie, de enige mensen met wie ik een knus huisje
zou willen delen...

Morgan Reese had nooit gedacht dat ze terug zou komen naar Little Woodville, laat staan dat ze hier zo lang zou blijven. Ze was hier gekomen om bij haar moeder Elaina te zijn, het was de bedoeling dat het voor een maand zou zijn, hooguit zes weken, voordat ze haar auto vol zou laden en de lange reis naar Edinburgh zou maken om bij haar verloofde, Ronan, te gaan wonen. En toch was ze hier zeven maanden later nog steeds, in het knusse, schilderachtige dorpje in de Cotswolds.

Met een lenteboekje in haar hand deed ze de voordeur van Huize Vergeet-me-niet achter zich dicht waarna ze de zon in liep. Elke keer als ze dit deed – ze liep naar het einde van het pad, ging door het kleine hekje aan het einde en draaide zich om terwijl ze het dicht deed en de kleine grendel dichtschroef – werd ze eraan herinnerd dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn. Haar moeder was er niet meer. Morgan zou de tijd die ze samen hadden doorgebracht voor niets willen ruilen. Zelfs niet voor Ronan, de man met wie ze de rest van haar leven zou doorbrengen.

Huize Vergeet-me-niet had zijn naam al lang voordat Elaina erin trok met haar twee dochters Morgan en Tegan, en op de rand van het voorpad stonden de charmante blauwe bloemen met hun gele kern, een kenmerk dat met de seizoenen kwam en ging sinds ze hier kwamen wonen. Elaina had de traditie in ere gehouden ondanks het feit dat ze niet zo'n tuinierster was. Dit was Little Woodville in een notendop; mensen respecteerden het dorp om zijn inclusiviteit, het

warme welkom, zijn karakter, waarbij kleine details zoals passende bloemen hoorden als je een huis met een bepaalde naam bezat. Morgan had het detail van de vergeet-me-nietjes niet altijd gewaardeerd, maar nu het bijna zomer was en de bloemetjes kleur gaven aan de voortuin van het huisje, zowel naast het pad als in het perkje onder het voorraam, had Elaina erop gestaan om er meer te planten.

Morgan liep over het dorpsplein naar de hoofdstraat, zich ervan bewust hoe anders haar omgeving zou zijn als ze Little Woodville voorgoed zou verlaten. In plaats van rieten daken en de hechte gemeenschap hier, was de stad Edinburgh druk, divers en bestond het uit een eclectische mix van gebouwen. Ze was er maar twee keer geweest, beide keren met Ronan om zijn familie te bezoeken, maar ze had ingestemd met de verhuizing en ze had zich er een tijdlang op verheugd. Nu was dat weggeëbd, maar ze vermoedde dat dat het verdriet was dat sprak, de onwil om te accepteren dat dit deel van haar leven achter haar lag. En dat had vooral te maken met hoe druk ze het had met de praktische zaken, waaronder het verkoopklaar maken van het huisje van haar moeder en het doorspitten van alle voorraad die Elaina had verzameld voor de marktkraam die ze als hobby en als bron van extra inkomsten had gerund.

Toen ze de hoofdstraat bereikte sloeg ze linksaf, stak de weg over en betrad de kleine boogbrug die over een ondiep beekje liep. Bovenaan pauzeerde ze glimlachend. Ze herinnerde zich deze plek goed. Ze had meer dan eens 'Poehsticks' gespeeld met haar moeder en oudere zus Tegan. En op de momenten dat hun moeder wat van de spanning die ze vaak met zich meedroeg had laten varen, was het leuk geweest. Maar die momenten waren zeldzaam. Tegan en Morgan kregen niet altijd de leuke Elaina te zien, degene die hen altijd om zich heen wilde als gezelschap. Morgan en haar zus zagen vaker wel dan niet een gestreste moeder, die lange dagen werkte als secretaresse en daarnaast in een supermarkt, om de eindjes aan elkaar te knopen omdat hun vader was weggegaan en nooit meer terug was gekomen. Morgan herinnerde zich de

schooluniformen die ze twee maten te groot kocht zodat ze langer meegingen, dat ze nooit eten op school mochten kopen zoals hun vrienden, dat ze niet of familievakantie gingen behalve twee korte kampeertrips naar Norfolk, terwijl veel van hun vrienden verder weg gingen. Ze hadden simpelweg niet veel tijd om gewoon met z'n drieën van elkaars gezelschap te genieten. Morgan had hun vader geschreven om hem te vertellen dat Elaina was overleden en hij had een kaartje met zijn medeleven gestuurd, maar daar hield zijn betrokkenheid op en Morgan noch Tegan verlangden ernaar dat dat anders zou zijn.

Ze liep verder en toen ze de andere kant van de brug bereikte, sloeg ze linksaf en slenterde verder tot ze Huize Sneeuwkllok zag. Ze voelde zich ontspannen toen ze het violetkleurige hek opende met de witte plaquette waarop de naam van de woning stond. Vandaag zou ze tenminste gezelschap hebben. Het was al een paar maanden geleden dat haar moeder was overleden, toen was er de begrafenis geweest, de wake, de lege dagen daarna, ook al had Ronan haar gevraagd om met hem terug te gaan naar Schotland. En nu was ze nerveus, want hoewel ze hier vaak genoeg was geweest om mee te eten, had ze meestal haar moeder aan haar zijde gehad en ze hoopte echt dat haar emoties niet de overhand zouden krijgen als haar goedbedoelende vrienden vandaag hun medeleven zouden betuigen.

De late lente beloofde nog meer mooi weer, met de zomer voor de deur, en de bloemengeuren verspreidden zich in de lucht rond het typisch Engelse huisje. Dit was het soort huis dat je deed denken aan de schoonheid die het platteland te bieden had met zijn rieten dak en de klimop die over de muren kroop. Vooral tussen januari en maart kwamen er veel bezoekers naar Little Woodville voor de indrukwekkende sneeuwkllokjespracht. Huize Sneeuwkllok was een van de plekken waar je ze op hun mooist kon zien, aangezien het idyllische huisje door de sneeuwkllokjes werd omringd. Als je verder reed en de Sneeuwkllokjesweg in sloeg, snapte je ook hoe de weg zijn naam had gekregen, want in het seizoen stonden aan weerszijden

massa's van deze sierlijke, witte bloemen die je met hun hoofdjes welkom knikten.

Sebastian Hadley was de eigenaar van dit prachtige huisje, een karakteristiek stukje Little Woodville, genoemd naar de bloemen die er in overvloed omheen groeiden. Maar het was Belle, Sebastians vriendin en zakenpartner, die de deur opendeed.

Belle hield haar armen wijd open. 'Welkom terug in Little Woodville.' Ze omhelsde haar vriendin. 'Alweer.'

'Ik ben deze keer maar een paar weken weggeweest,' lachte Morgan. Ze was naar Edinburgh geweest om Ronan te zien, een veel minder melancholische reis dan de reis die ze vlak na de begrafenis had gemaakt. Ze had meer gevoel gekregen voor de stad, haar ogen kunnen openen en meer kunnen ontdekken.

'Nou, je werd gemist.' Belle was een elegante gastvrouw met haar lange, donkere haar opgestoken in een knot, waarbij haar pony loshing.

Toen Morgan naar het dorp was gekomen om voor haar moeder te zorgen, had Ronan de baan aangenomen die hem in Schotland was aangeboden. Ze waren het erover eens dat het beter was dat hij doorging met hun gezamenlijke plannen. En het was een heel slimme carrièrestap: de volgende stap in zijn carrière als financieel planner, met een royaal overplaatsingspakket. Het laatste wat Morgan wilde toen ze wist dat haar moeder haar nodig had, was dat hij uit schuldgevoel in Engeland zou blijven. Ze wist dat zij zich er anders vreselijk door zou voelen en ze had destijds al genoeg aan haar hoofd in Huize Vergeet-me-niet. Maar Ronan miste haar, omdat ze veel langer in Engeland was gebleven dan ze beiden hadden verwacht. En zij had hem gemist, dus nadat hij weer eens had gezegd dat ze elkaar al zo lang niet hadden gezien, was ze naar Edinburgh gegaan om hem te verrassen. En het was goed geweest om er weer eens heen te gaan, om er even tussenuit te gaan en het nieuwe leven dat op haar wachtte eens goed te bekijken. Ze had het fijn gevonden om weer in zijn armen te liggen, want ze had hem nadat hij haar had

meegenomen naar Edinburgh na de begrafenis niet meer gezien.

‘Het is zo fijn dat je terug bent,’ glimlachte Belle. Lang geleden had Belle voor langere tijd het dorp verlaten voordat ze terugkeerde voor familieverplichtingen. Het was lang voordat Morgan hetzelfde had gedaan, maar het was iets wat ze gemeen hadden, en nadat ze regelmatig een praatje hadden gemaakt in het Bookshop Café, was er een vriendschap ontstaan die Morgan koesterde.

‘Ik ben heel blij om weer terug te zijn.’ Hoewel Morgan wist dat dit maar tijdelijk was. Langzaam, zonder het te beseffen, had de warme omhelzing van het dorp haar gegrepen en ze wist nu al dat het moeilijk zou zijn om haar los te laten. Ze was ervan uitgegaan dat iedereen zou hebben begrepen dat als haar moeder was overleden, ze weer verder zou gaan met haar eigen leven. Maar of de mensen in het dorp waren het vergeten, of ze waren gewoon hun gebruikelijke gastvrije zelf en gaven haar niet het gevoel dat haar tijd hier om was.

‘Alsjeblieft.’ Morgan gaf Belle het boekje dat ze achter haar rug had gehouden terwijl de gastvrouw haar welkom heette. Ze woonde hier dan misschien nog niet officieel, omdat zij en Sebastian hadden besloten dat ze het niet wilden overhaasten, maar het voelde altijd alsof het ook haar huis was.

‘Ze zijn prachtig. Dank je.’ Belle leunde voorover om de geur van fresia’s, tulpen en rozen in te ademen, een felgekleurd arrangement dat perfect bij het seizoen paste. Ze zei net dat Morgan haar spijkerjasje aan een van de haken achter de voordeur kon hangen toen Sebastian met uitgestrekte armen uit de keuken tevoorschijn kwam om hun gast te verwelkomen.

Het huisje was vanbinnen net zo mooi als vanbuiten. Aan de ene kant van de hal was een zitkamer met een houtkachel, aan de andere kant was de eetkamer met een open haard en een knusse hoek met een grote leesstoel, een salontafel en een comfortabele bank. Tijdens de etentjes waar zij en haar moeder waren geweest, ging het gesprek aan tafel vaak over de veranderingen die het huisje in de loop der

jaren had ondergaan, hoe het was gerenoveerd en toch zijn karakter had behouden.

‘Loop maar door, iedereen zit al te wachten,’ zei Sebastian tegen haar met zijn vriendelijke groene ogen, bij wijze van een begroeting.

‘Ben ik te laat?’ vroeg ze zich hardop af.

‘Helemaal niet,’ zei Belle. ‘En je bent ook niet de laatste.’

Toen Morgan en haar moeder Elaina hier voor het eerst waren komen eten had Elaina de geschiedenis van deze etentjes en de achtergrond van het huisje verteld. Het huisje was oorspronkelijk eigendom van Belles oma, Gillian, maar Sebastian was een tijdje de huurder geweest. Uiteindelijk had hij het huis gekocht en Gillian woonde nu in een verzorgingstehuis. Sebastian had de traditie die Gillian was gestart voortgezet door eten te maken voor iedereen in het dorp die behoefte had aan gezelschap. Gillian kwam soms nog naar de etentjes omdat ze die niet wilde missen en als ze er was, zoals vandaag, kon je zien hoe trots ze was dat Sebastian de traditie in stand had gehouden.

Elaina en Morgan hadden de afgelopen maanden verschillende etentjes bijgewoond, als Elaina het aankon. De etentjes vonden niet op een vaste dag plaats, en ook niet wekelijks, maar ze werden regelmatig georganiseerd, afhankelijk van ieders verplichtingen. In eerste instantie dacht Morgan dat haar moeder gezelschap nodig had en dat ze er daarom per se heen wilde. Elaina had de laatste tijd echter voortdurend de behoefte gevoeld om zich te verontschuldigen voor het ontspreken van het leven van haar jongste dochter, waardoor Morgan vermoedde dat haar moeder haar met de etentjes wilde herinneren aan het dorp dat ooit haar thuis was geweest, de liefde en vriendschap die er nog steeds waren, als ze zich ervoor openstelde.

‘Wat ruikt het lekker,’ constateerde Morgan toen ze de keuken binnengingen, een lichte ruimte met ramen aan de achterkant. Ze glimlachte ter begroeting toen iedereen de nieuwste gast welkom heette.

‘Geroosterde kip met alles erop en eraan.’ Belle haalde een vaas

uit een hoekkast en vulde hem met water terwijl Sebastian zijn plaats innam aan het aga-fornuis. ‘Het is nog officieel lente, we kunnen ermee wegkomen; straks is het zomer en wil niemand meer gebraden kip.’

‘Spreek voor jezelf,’ riep Gillian. ‘Sebastian is zo’n goede kok, ik zou tegen geen van zijn maaltijden nee zeggen en ik durf te wedden dat ik niet de enige ben.’ Belles oma zat al op haar plek aan de egale, houten tafel in de charmante keuken met houten kastjes die helemaal bij de stijl van het huisje pasten. Belle gaf Morgan een geruststellend kneepje in haar arm waarna ze het bloemstuk in de vaas zette.

De plaatselijke lerares Anne arriveerde daarna, gevolgd door Barbara, die veel werk in de kerk deed.

Gillian klopte op een stoel naast haar. ‘Kom zitten, Morgan. Het is goed om je weer te zien, hoe gaat het met je?’ Gillian mocht dan geen inwoner van het dorp meer zijn, maar ze zou nooit stoppen met om haar te geven. Ze begreep Morgan en Elaina meer dan wie dan ook, want net zoals Morgan en haar moeder een tijdlang een wat gespannen relatie hadden doorstaan, had Gillian hetzelfde gehad met haar eigen dochter Delia. Belle had haar kort verteld wat er was gebeurd zonder al te veel details, maar Gillian en Belles moeder Delia hadden geluk gehad; ze hadden het bijgelegd voordat het te laat was en hadden regelmatig contact, ook al woonden Delia en Belles vader nu in Ierland.

Door het verhaal dat Belle had gedeeld was Morgan haar tijd in het dorp des te meer gaan waarderen. De verandering van haar eigen levensplannen had haar en haar moeder de kans gegeven om elkaar opnieuw te leren kennen. Ze hadden nooit enorme ruzie gehad, maar hun moeizame relatie was het gevolg van het feit dat Morgan opgroeide met het gevoel dat Elaina niet echt tijd voor haar of Tegan had. Soms hadden de meisjes het gevoel gehad dat ze in de weg liepen. En dus kon het vertrek naar de universiteit Morgan niet snel genoeg komen en was ze daarna gaan werken als journaliste

en nooit meer permanent thuis komen wonen. Tegan en Elaina hadden hun band lang geleden hersteld. Morgan vermoedde dat het te maken had met het feit dat Tegan kinderen had en wilde dat hun oma deel uitmaakte van hun leven, maar Morgan was er niet in geslaagd om dat stadium met hun moeder te bereiken, totdat ze terugkeerde naar Little Woodville.

Morgan nam een glas water aan dat Betty van de bakkerij voor haar had ingeschonken. ‘Dank je wel, Betty. En het gaat goed met me, bedankt voor het vragen, Gillian.’ Ze glimlachte vanbinnen. Soms was het op deze bijeenkomsten moeilijk om er een woord tussen te krijgen, zelfs als er rechtstreeks een vraag werd gesteld, maar dat vond ze niet erg, in tegendeel; het was allemaal onderdeel van het warme bad van Little Woodville.

‘Je weet toch dat iedereen hier om je geeft?’ zei Gillian.

‘Dat is zo.’ Jeremy deed er nog een schepje bovenop. Jeremy, in de zeventig, was bijna net zo oud als Gillian en had een levendig, vriendelijk karakter. ‘Anders krijgen we Gillian op ons dak.’

Gillians blik bevestigde dat hij gelijk had.

Morgan merkte dat Belle liefdevol naar haar oma keek, die haar aanwezigheid in het huisje dat ooit van haar was geweest uitoefende. Belle had Morgan ook verteld hoe erg ze haar oma had gemist toen ze met haar moeder uit het dorp was weggegaan en hoe hun hereniging haar leven weer compleet had gemaakt. Het klonk als zo’n dramatische uitspraak, maar de emotie die in Belles stem lag toen ze Morgan dat had verteld was oprecht geweest en Morgan begreep het omdat ze hetzelfde voor haar moeder voelde.

Het was moeilijk om te beseffen dat ze al deze mensen achter zich zou laten als ze uiteindelijk naar Schotland zou verhuizen. Soms, als ze alleen in het huisje was, was het gemakkelijk om te vergeten dat ze ging trouwen. Ze moest een bruiloft plannen en had tot nu toe nog niets gedaan. Maar dat zou ze wel doen, binnenkort. Ronan had haar al na één jaar samen ten huwelijk gevraagd en ja zeggen was vanzelf gegaan. En hij had altijd duidelijk gemaakt dat hij terug